

BEROEPSGEHEIM

Christiaan
WeijtsDSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS**

© Patrick Post

Christiaan Weijts**Kent u van:** van zijn goed onthaalde debuutroman *Art. 285b*. Het jongste boek van de Nederlandse schrijver en columnist is *Euforie*.

Schrijven en fietsen zijn voor mij altijd verbonden geweest; op de middelbare school al kreeg ik mijn beste invallen tijdens de twintig minuten lange fietstocht naar school. Tegenwoordig ga ik met de racefiets de duinen in. Ik fiets altijd met een iPod waar Bachs *Wohltemperierte Klavier* op staat. Ik denk dat het zo goed werkt omdat het polyfone muziek is, die je brein op allerlei manieren tegelijk bezighoudt; er lopen vier, vijf, zes melodielijnen door elkaar en door het fietsen ben je fysiek bezig. Dus eigenlijk word je op alle fronten tegelijk aangezet, terwijl het toch heel ontspannen aanvoelt. Wandelen zou ook kunnen, maar op een of andere manier vind ik het landschap dan te langzaam gaan. Als je fietst, zie je het landschap nog wel, het vervaagt niet helemaal zoals in een auto, al-

leen de details verdwijnen. Dat geeft je een enorm gevoel van vrijheid.

Het fietsen moet ook bij voorkeur in een leeg landschap gebeuren, in zo'n typisch boerenlandchap of aan zee. Misschien is die leegte zelfs essentieel. In zulke landschappen waar niet veel in gebeurt, kun je rustig voluit fantaseren. Alsof alles daar nog gebouwd kan worden, je de dingen *from scratch* kunt bedenken. 'Woest en ledig is het landschap' – alsof je in een lege wereld rondstapt.

Hoewel het soms heel concrete dingen zijn die een idee triggeren. Mijn nieuwe roman *Euforie* gaat over een architect. Ik wilde hem iets nieuws laten doen, iets met de natuur, maar ik wist niet wat. Tot ik tijdens het fietsen een kunstmatig eiland zag, hier voor de kust, opgespoten om de duinen te versterken. Dat bracht me bij het idee dat mijn architect ook iets moest ontwikkelen waarbij de natuur zichzelf herstelt: het werd zelfhelend beton.

Het fietsen zorgt ervoor dat je op een andere manier gaat denken. Technisch schijnt het zo te zijn dat je een ander deel van je hersenen gebruikt – de truc zit hem in de combinatie van fysieke inspanning en mentale ontspanning. Het is een feit dat het voor mij heel goed werkt om een eind te rijden zonder aan het probleem te denken. Gewoon doortrappen tot je hoofd leeg is, en dan kun je vrij associëren.

Een staat van alerte ontspanning, zo zou je het kunnen noemen. Dat klinkt als een gekke paradox, maar het is een beetje zoals met dieren kijken in het bos: om sommige dieren te zien, moet je soms juist de andere kant opkijken, dan pas komen ze. Zo gaat het ook met ideeën, ze komen alleen als je er niet krampachtig naar op zoek gaat. Dus je moet doen alsof je niet op zoek bent, en toch alert blijven voor wat er gebeurt in je hoofd. Want als je het idee doelbewust probeert te pakken, lukt het niet, zoals je ook geen water kunt grijpen. Achter je computer blijven zitten als je vastzit, is een poging om water te grijpen.

Fietsen is het openstellen van je hand, weg van dat papier en dat dwingende scherm; eigenlijk geef je jezelf een soort vrije tijd. Even niks doen. En dan komt het vanzelf, net zoals het eureka van Archimedes in het bad. Eigenlijk is mijn fiets mijn ligbad.